

Отиски-самотиски

БРИНЗОВА МЕДАЛЬ.
КРИК-ШОУ.
КОРОЛЬ І ЙОГО СВИТКА.
ОКУЛЬТ-ПРИВІТ!

Олег ЧЕРКАЩЕНКО.
м. Горішні Плавні.

Запитаннячка

• Чому в нас монополія на правду належить брехунам?
• Силою нічого не доведеш, але як це довести?

Епітафія

"Похований у виборчій урні".

Караоке

Надворі хурделить,
Літають білі мухи,
Мороз тріщить,
Замерзли ніс і вуха.
А гроші – тануть...

• ГУМОРЕСКА

Єдиний шанс

– А директора знімати збираються! – випалив з порога Кузик.

Ніхто не зреагував на його повідомлення. Лише Сріблястий кисло зауважив:

– Це вже цілий тиждень всім відомо.

Кузик ображено сів за стіл і почав переглядати ділові папери. А у мене раптом з'явилася геніальна думка. Я вийшов з кімнати і попрямував до кабінету директора.

– Федір Петрович, дозвольте на хвилинку?

– Я зайнятий, – похмуро відповів директор.

– Знаю, все знаю, – співчутливо сказав я, без запрошення сідаючи в крісло. – Але ви повинні мене вислухати.

Директор відклав ручку і з цікавістю глянув на мене.

– Почувши, що вас знімають або збираються зняти, я не міг не прийти...

– Чому?

– Тому що вважаю це колосально несправедливістю! – гнівно сказав я.

Очі директора округлилися від подиву.

– Зрозумійте мене правильно, – продовжував я. – Ніколи б я не наважився ось так запросто прийти до вас, якби не подібні обставини. Той факт, що я обрав для візиту саме такий, можна сказати, трагічний момент у вашому житті, доводить, що я роблю це з чесними намірами.

– Нічого не розумію, – низав плечима директор.

– Уявіть, що місяць тому я прийшов би сюди і сказав: "Дорогий Федір Петрович, я дуже і дуже поважаю вас". Ви б сприйняли це як звичайне підлабузництво. Вирішили б, що мені від вас чогось треба – підвищення по службі чи премії. А коли я вам в очі кажу тепер ці слова, ви розумієте, що це сказано чесно і ніякої користі у мене немає... Так ось, знаючи, що, можливо, це наша остання розмова, я і прийшов тільки для того, щоб сказати: "Федір Петрович, я вважаю, що ви зразковий директор, а найголовніше – чудова людина".

Директор встав, налив у склянку води і знову сів.

– Перш ніж попрощатися з вами, – продовжував я, – хочу сказати: ви шляхетні і принципові. Навіть коли ви відмовляєте в якомусь проханні, в душі прохача не залишається і тіні образи. Ось, наприклад, відмовили мені у позачерговій відпустці. Думаєте, я образився? Анітрохи! Тому що ви так приязно і дохідливо пояснили, що мені навіть соромно стало. А коли зрізали премію за неодноразові запізнення, пам'ятаєте? Ви зробили це так делікатно, що мені навіть хотілося сказати: "Зріжте ще!..."

– Послухайте, шановний... – хотів було перебити мене директор.

Але я не дав йому договорити:

– Завжди повторював і твердити буду: з такою мудрою людиною, як ви, працювати – справжнє щасття! Очі директора зволожилися.

– Я про все напишу куди слід, щоб ті, які вирішили вас зняти, отримали по заслугам! – приголомшив я його.

– Друже мій, не треба, – лагідно промовив директор.

– Треба, обов'язково треба! – гаряче заперечив я. – Це ж фатальне непорозуміння. Таких, як ви, Федір Петрович, не знімати треба з посади, а, навпаки, підвищувати...

– Заспокойтеся, голубчику, – посміхнувся директор. – Ніхто мене не знімає з посади. Мене збирається знімати... телебачення. Ви хіба не бачили в коридорі освітлювальну апаратуру?

– Яке щасття! – прошепотів я так швидко, наче не я, а хтось інший сьогодні вранці допомагав телеоператорам встановлювати юпітери в коридорі.

– Тож ідіть і спокійно працюйте, – сказав директор. – Я з вами і нікуди найближчим часом йти не збираюся.

Коли я виходив з кабінету, він зупинив мене:

– До речі, скільки років ви працюєте в нашому управлінні?

– Вісім з половиною.

– Чимало. І стаж, і досвід уже є, – задумливо мовив він.

Я сів за свій робочий стіл і спогорда глянув на колег. Операція пройшла блискуче – місце завідувача відділу, яке ось уже третій місяць вакантне, тепер напевно буде за мною.

Юрій ТИМОФІЄНКО.
Дніпровська обл.

• АКТУАЛЬНО

Його хата скраю

Лежить він на печі, у крайній хаті,
Де завжди тепло, – суцільна

благодать!

Заліз на неї – хочеться поспати,
А потім зліз, поїв і знов лягає

спати.

Хоч з вічним пічним сон не

порівняєш,

Бо їсти й до вітру доводиться

злізати,

А щоб не це, то він уже й не знає,
Як свій кайф словами передать.

Якби не це, то спав би вічність цілу,
Вслухався в шурхіт, в шепіт гілочок

І пив узвар та набирився б сили,
Та ще під сало – оковитої ковток.

То вже, вважайте, рай, у хаті скраю:
На небо поглядає, в гості Бога зве.

Аби сказати: йому не треба раю –
І на печі він, як у раю, живе.

Олег ЧОРНОГУЗ.
м. Київ.

• І СМІХ І ГРІХ

Дід чи юнак?

Дивлюсь на себе так, і так,
І навіть в позі "раком":

Дід я вже чи ще юнак

У шістдесят із гаком?..

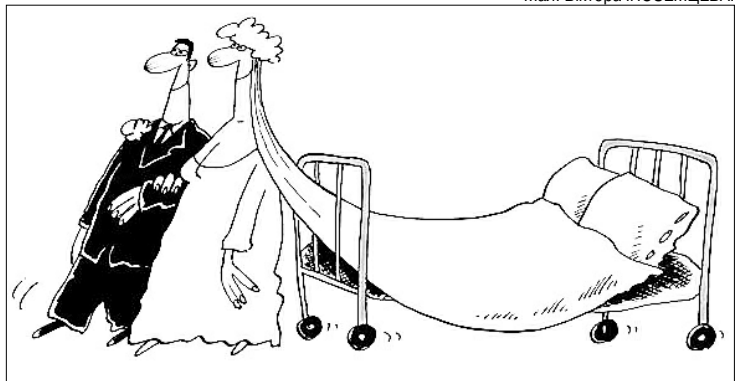
Я сумніваюсь недарма,

Бо є на це причини:

В дружини відповідь одна,
А інша – в куми Зіни.

Аркадій МУЗИЧУК.

Мал. Віктора ІНОЗЕМЦЕВА.

• БАЙКА

Переваги Осла

З комори увільнили Пса –

Пропали сало й ковбаса,

А з курника – співуху Півня:

Упала яйцезаготівля.

Осел у роздумі сидів

І з цього приводу радів.

Собою, дурником, гордився:

"Як добре, що Ослом родився.

Хоч в мене дефіцит ума,

Зате значні плюси тактичні:

Узяти сторону практичну –

Відповідальності нема.

Тому я маю повне право

Усяку провалити справу".

***

І дійсно, де Осли при справі,

Там зле і людям, і державі.

Леонід КУЦІЙ.
Волинська обл.

Корисна порада

Пам'ятайте: ваше щасття ніхто за вас випробовувати не буде!

Іронізми

• Не встигли народні обранці виконати хоча б одну зі своїх передвиборних обіцянок, як на порозі вже нові вибори!

• Народ мудрий – він розбереться, за яких негідників йому треба голосувати.

• Нема прокурора у своїй Отчизні!

• Наша риба гнити не може, бо вона... без голови.

• Справжня демократія – коли можна вибирати не з двох, а з п'яти-шести зол.

• Далеко не кожній сім'ї вдається накопичити достатньо грошей для безплатної освіти своїх дітей.

• Що стосується нашої влади, то її нічого не стосується.

• Кому все зрозуміло, той ще просто не в усьому розібрався.

• Чим більше свободи слова, тим вищі паркани навколо маєтків можновладців.

• Політикам, які полюбують повчати народ, я б дав зарплату вчителів початкових класів.

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кропивницький.

Мал. Володимира ШИРЯЄВА.

– Казав же тоді, що треба перенести телевизор до іншої кімнати!

Народні усмішки

Припаркувавши пізно ввечері свій автомобіль у дворі багатоповерхівки, власник машини залишив на лобовому склі записку: "Мотор уже вкрали, бензин злили, а в салоні та багажнику взагалі нічого немає".

Вранці виходить з під'їзду й бачить на лобовому склі ще одну записку: "Вибач, але раз таке діло, то навіщо тобі колеса?"

***

– Є така народна прикмета: коли їси, то не можна дивитися в дзеркало.

– Чому?!

– Бо проїси своє щасття. Не можна й випивати перед дзеркалом – щасття проп'єш.

– Гм, якщо ця прикмета вірна, то в туалетній кімнаті взагалі не можна вішати дзеркало...

Реклама. Оголошення

"За помірну ціну здам в оренду місце для подвигу".

"Виготовимо портрети ваших ворогів на туалетному папері".

"Молода й красива жінка пропонує свої послуги домашньої робітниці з подальшою перспективою стати домашньою господаркою".

"Купимо непідкупних депутатів. Дорого!"

"Купіть наш вазелін. Не дайте собі засохнути!"

Навмисно не придумавш

"Протягом останніх років на території району помітно зменшилася кількість автоаварій через незнання водіями і пішоходами правил дорожнього руху".

(3 радіопередачі).

"Через те, що наш сільський Будинок культури давно не ремонтувався, він зараз має некультурний вигляд".

(3 листа до редакції).

"Для проведення новорічних ранків у дитячих садках потрібні Діди Морози зі своїми бородами".

(3 оголошення).

"І голова правління нашого товариства так думає, і члени правління так думають, і всі ми так думаємо, і я так думаю, що так було б правильно..."

(Із протоколу зборів).

"Звільнити Д.В.Струка з посади головного лікаря у зв'язку зі станом здоров'я населення селища".

(3 наказу).

Мал. Сергія СЕМЕНДЯЄВА.

ФразИ

• Як чесний чоловік, я, звичайно, повинен одружитися, але як вже одружений чоловік...

• А тепер скажемо нашим спонсорам: "Велике вам спонсибі!"

• І тоді я вирішив показати їм! Однак вони навіть не глянули...

• Яюсь дивно: ви одесит, такий розумний, а досі ще не єврей...

Євген ДЕМЕНОК.

м. Одеса.

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

